

ОДНОСТАЙНА ПІДТРИМКА ВИСУНУТИХ КАНДИДАТІВ

На окружних передвиборних нарадах

ПОЗВАЧОРА в залі обласної філармонії зібралася понад тисячу представників від міста Кіровограда, Бобринецького, Компанієвського, Кіровоградського, Рівнянського, Устинівського районів. Тут відбулася окружна передвиборна нарада Кіровоградського виборчого округу. Її відкрив коротким вступним словом старий комуніст, викладач Кіровоградського педагогічного інституту ім. О. С. Пушкіна доцент С. К. Корюк.

— На передвиборних зборах по висуненню кандидатів у депутати Верховної Ради СРСР, — говорить він, — трудящі нашої області, як і всієї країни, продемонстрували велику єдність партії і народу, вірність ідеалам комунізму.

Першим виступив член комуністичної партії, формувальник ливарного цеху Кіровоградського заводу «Червона зірка» В. К. Белімов. Він сказав, що радянські люди готують до дня виборів свої трудові подарунки.

— Зараз наш колектив червонозорівський, — продовжував промовець, — несе ударну вишку, готуючи весні четвертого року семирічки тисячі доброякісних сівалок.

Товариш Белімов сказав, що на своїх загальних зборах колектив заводу «Червона зірка» назвав своїми кандидатами у депутати радянського парламенту вірного лєнінця, невтомного борця за мир в усьому світі Першого Секретаря ЦК КПРС, Голову Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущова і першого секретаря обкому КП України Ф. Г. Мартинюка.

— Ми добре знаємо своїх кандидатів, — сказав на закінчення промовець, — і певні, що вони вірно послужать народу.

На трибуні — керівник колективу комуністичної партії імені ХХІІ з'їзду КПРС заводу «Сільгоспдеталь» Г. І. Олексів.

— Робітники і службовці нашого підприємства, — каже він, — висунули кандидатами у депутати Ради Національностей Верховної Ради СРСР видатного державного діяча, члена Президії ЦК КПРС, Голову Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва і двічі Героя Соціалістичної Праці, відомого всій країні механізатора О. В. Гіталова.

Товариш Олексів доповів, що колектив заводу добре почав четвертий рік

семирічки. Так, виробничий план січня виконано на 112,7 процента, а його бригадою — на 145 процентів. Ми і далі, заповнивши бригадир, будемо працювати по-комуністичному, щоб ще більш міцною була наша країна.

З великою увагою прослухали присутні виступи секретаря Бобринецького райкому КП України Н. С. Олійник, члена бригади комуністичної партії, діячки колгоспу «Молода гвардія» Рівнянського району Г. І. Коваленко, директора Березівської школи Устинівського району А. Ф. Демидова та інших. Всі вони тепло, сердечно говорили про кандидатів у депутати, бажали товаришам М. С. Хрущову, Л. І. Брежнєву, Ф. Г. Мартинюку, О. В. Гіталову доброго здоров'я і великих успіхів у трудовій діяльності.

Всі присутні на окружній передвиборній нараді одностайно підтримали кандидатів у депутати, висунутих на передвиборних зборах трудящих.

Окружна передвиборна нарада представників трудящих одностайно постановила — просити Микиту Сергійовича ХРУЩОВА і Федора Гнатовича МАРТИНЮКА дати свою згоду балотуватися в депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР по КІРОВОГРАДСЬКОМУ виборчому округу № 504; просити Леоніда Ілліча БРЕЖНЄВА і Олександра Васильовича ГІТАЛОВА дати згоду балотуватися в депутати Ради Національностей Верховної Ради СРСР по Кіровоградському виборчому округу № 35.

Нарада обрала довірених осіб по кожній виборчій дільниці, прийняла звернення до всіх виборців округу. В ньому вона закликала трудящих ширше соціалістичне змагання на честь знаменної події, а 18 березня всім виборцям віддати свої голоси за кандидатів блоку комуністів і безпартійних.

ВІДБУЛИСЯ окружні передвиборні наради представників трудящих Олександрійського, Знаменського і Новоархангельського виборчих округів. На них одностайно прийнято рішення про одностайну підтримку висунутих кандидатів у депутати. Окружні наради звернулися з проською до кандидатів у депутати дати свою згоду балотуватися по даних виборчих округах.

ДО РОЗУМУ І СЕРЦЯ

КОЛИ в газетах було опубліковано рішення Президії Верховної Ради СРСР про проведення чергових виборів до Верховної Ради Союзу РСР, комсомольці і молодь колгоспу імені Димитрова поставили собі за мету дійти до розуму і серця кожної людини. На комсомольських зборах було визначено план роботи, затверджено агітаторів по агітпунктах і десятихатках. До складу виборчих комісій увійшли також кращі ланкові комплексних комсомольсько-молодіжних ланок Віра Жданова і Світлана Крохіна.

Комсомольці старанно оформили агітпункти, об'їздили в кожному з них «Куточок виборця», виставили плакати по підсумках виконання господарського плану в колгоспі. Виборці трьох сіл — Ми-

колаївки, Новоолександрівки і Оленокосогорівки — мають змогу систематично слухати лекції про Програму КПРС, міжнародне становище, бути в курсі справ трудового життя країни. Загальну повагу здобули агітатори ветлі-

кар, заступник секретаря комсомольської організації колгоспу Люба Луценко, механізатор Олександр Баліс, піонервожата Олександра Ягиченко та інші.

Г. МАЛОБРОДСЬКИЙ.
Кіровоградський район.

Вахта залізничників

НА ПІДПРИЄМСТВАХ, в організаціях області з кожним днем шириться рух за достойну трудову зустріч виборів до Верховної Ради СРСР. Гідний вклад прагне внести в нього і колектив залізничників станції Знаменка. На честь знаменної події він прийняв нові соціалістичні зобов'язання: до 16 березня виконати кварталний

план перевозок вантажів, випустити понад план з підйомного ремонту один паровоз, провести дві тисячі великовагових составів, в яких перевезти понад норму 1,3 мільйона тонн вантажів.

У день виборів всі локомотивні бригади депо працюватимуть на економічному паливі.

К. ВОЛОДИМИРОВ.

Честь і слава вам, трактористи і комбайнери, ланкові, члени комсомольсько-молодіжних і виробничих бригад, усі молоді кунуродзводи області! Це ви, праві флангові походу за велику і дешеву кукурудзу, своєю невтомною працею на комсомольських гектарах завоювали першість у всесоюзному змаганні комсомольських організацій в 1961 році.

Молоді трудівники, юнаки й дівчата! У відповідь на високу нагороду — вручення нашої обласній комсомольській організації перехідного Червоного прапора — помножимо свої зусилля у боротьбі за високий урожай кукурудзи в 1962 році!

На знімку: секретар ЦК ВЛКСМ Вадим САНШЕВ (праворуч) вручає перехідний Червоний прапор переможцю всесоюзного змагання молодих кунуродзводів в 1961 році — Кіровоградській комсомольській організації. Прапор приймає секретар Кіровоградського обкому ЛКСМУ Олександр МАЛЬОВАНІЙ.

Пролетарі всіх країн, єднітеся!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 18 (525)

Неділя, 11 лютого 1962 р.

Ціна 2 коп.

ЩОБ ШУМІЛА КАЧАНІСТА

ЖИВАВО проходили збори комсомольської організації колгоспу «Победа». Секретар комітету Борис Красножон ознайомив присутніх із зверненням молодих механізаторів району — вирушати в похід за комплексну механізацію при вирощуванні кукурудзи.

— Справа хороша, — загомоніли комсомольці, як тільки секретар закінчив читати. — І нам під силу. Ось тільки молодих механізаторів в бригаді мало.

— Це правда, — погодився секретар. — Але один комсомольсько-молодіжний агрегат організувати зможемо.

— Хто ж його організує? — неспішно запитала якась із дівчат.

— Торк я вирішував кукурудзу без затрат ручної праці. Були непогані успіхи, — сказав Микола Полтавчук. — В цьому році вирішив продовжити хорошу справу. Даю слово: на 71 гектарі виростити і зібрати по 55 центнерів кукурудзи в зерні з кожного гектара, без затрат ручної праці, зрозуміло.

— А ми тобі допоможемо! — заявили комсомольці. — І самі не відстанемо.

Збори вирішили: просити правління артілі виділити площу під комсомольські гектари, нести на кожен з них по 15 тонн перегною. Для цього організувати три ударні недільники. Крім цього вивозити добрива кожного дня.

Партійна організація і правління артілі пішли молоді назустріч.

90 тонн перегною вивіз один агрегат під час ударного недільника, який комсомольці присвятили наступ-

ним виборам до Верховної Ради СРСР.

Працюють так не тільки під час недільників. Кожного дня Василь Сухина, Микола Полтавчук, Валентин Пожоланський, Микола Танський та інші комсомольці возять перегній на комсомольські гектари. Вони вже доставили сюди близько 500 тонн перегною.

Так несуть трудову вахту на честь виборів до Верховної Ради і наступних з'їздів Ленінського комсомолу молоді кукурудзозводи.

В. БАЛАНДА,
наш позаштатний кореспондент.
Новоукраїнський район.

ХОРОШІ ВІСТІ

БОБРИНЕЦЬ. В другій комплексній бригаді колгоспу імені Кірова завзято трудяться молодь. Ланкові, механізатори зараз вивозять під високоврожайну кукурудзу перегній. Ланка Віри Пахтерьової зобов'язалася в новому році виростити по 65 центнерів качанності на кожному з 50 гектарів. Разом з механізаторами дівчата вже вивезли понад 600 тонн добрив. Катя Ібрагімова, Люба Москальова, Люба Красева, трактористи В. Сендзюк, В. Гайков за день перевезуть по сто тонн добрив.

М. ПАХНЮК.

ПЕТРОВЕ. В усіх бригадах колгоспу імені 40-річчя Жовтня наполегливо готуються до весни: ремонтують техніку, доводять до певних кондицій машини. Перед ведуть механізатори третьої комплексної бригади, яку очолює Г. Тараненко. Цьому колективу присвоєно почесне звання комуністичної праці.

А. КОВАЛЕНКО.

У кореспонденції «Кукурудзозводи на «канікулах», опублікованій 14 січня ц. р. в газеті «Молодий комуніст», мова йшла про незадовільну підготовку до вирощування кукурудзи у колгоспі імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району.

Секретар Бобринецького райкому партії т. Максименко повідомив редакцію, що кореспонденцію обговорено на загальних зборах комсомольської організації, засіданні бюро парторганізації колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС та на засіданні бюро райкому комсомолу. Вироблено конкретні заходи по вирощуванню високих врожаїв кукурудзи на комсомольських гектарах. В колгоспі імені ХХІ з'їзду КПРС площу під кукурудзу виділено і закріплено за комсомольсько-молодіжною ланкою, яку очолює комсомолець Петро Рижиков. Зараз ця ланка вивозить добрива на закріплену площу.

Переглянуто і зміцнено склад комсомольсько-молодіжних агрегатів.

При районному відділенні «Сільгосптехніка» зараз навчаються з числа комсомольців і молоді 42 тракториста, в тому числі 5 механізаторів колгоспу імені ХХІ-з'їзду КПРС.

НАША ПОШТА: ЗА ПЕРШУ 269 ЛІСТІВ ДЕКАДУ ЛЮТОГО

ЛИСТОНОША кладе на стіл свіжу кореспонденцію: листи, листи, листи... По почерку лізнаєш давніх друзів газети. А ось за перо юний кореспондент взявся вперше. Та всі листи написані тепло, шире, хвилююче. Адже автори повідомляють про визначні події в житті їхнього колективу, про благородне прагнення молоді зустріти наступний Пленум ЦК КПРС, комсомольські з'їзди і вибори до радянського парламенту хорощими показниками.

Член комсомольсько-молодіжної ланки колгоспу «Україна» Добровеличківського району Віталій Миронов повідомляє, як працює в ці дні колектив, очолюваний ланковою Оленою Блажко; механік артілі імені Салавата Юлаєва Кіровоградського району Анатолій Савченко лише про хороше спеціаліста і товариша І. Данильченка, тракториста Бережнєвського плодородсадницького радгоспу.

Комсомольсько-молодіжні бригади,

які очолюють машиністи А. Линько і В. Мамалат, своїми силами за два дні провели промивочний ремонт паровозів, — повідомляє секретар комітету комсомолу Знаменського локомотивного депо В. Богуславський.

Почали надходити твори на літературний конкурс, багато відгуків читачів на вміщені на сторінках газети матеріали. Особливий інтерес серед комсомольських активістів викликала дискусія «Чому скучно на зборах?»

Вчора редакція одержала від своїх читачів, юнкорів, членів корпусів понад тридцять листів, більшість яких найближчим часом будуть вміщені на сторінках газети.

Протягом декади надійшли в редакцію і відповіді на критичні виступи газети та скарги трудящих. Всього за першу декаду лютого редакція одержала майже втричі більше листів, ніж за відповідну декаду січня.

Друзі хороші твої

Однополчани

волжанина Миколи — лагідний, спокійний характер. Українець трохи запальний, але відвертий, щирий. Так і минали дні, ще міцніше прив'язуючи їх один до одного.

Три роки пройшли непомітно. Наближався час демобілізації. Микола засумував, не хотілося розлучатися з Михайлом. І коли Скоринцев запропонував товаришу поїхати з ним в рідні Федірки, поїхати назавсім. Пирогов лише вдячно подивився на друга.

Сидір Петрович Скоринцев гостинно зустрів воїнів, широко розчинив двері.

— Нашого полку прибуло! Раді, дуже раді, — говорив він.

Через кілька годин родина Скоринцевих знала все про Миколу. Вустя Тимофіївна прийняла в сім'ю ще одного сина. Материнське тепло, сімейний затишок знайшов Микола в хаті Михайла.

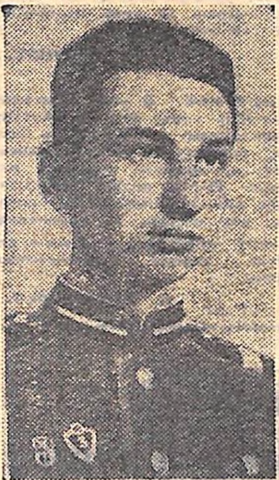
Хлопці не могли довго сидіти без діла. Пішли працювати в колгосп. Один — трактористом, другий — шофером. Так і працюють друзі в артілі. Обидва одружилися. Стара дружба міцніє, вона допомагає товаришам жити щасливо і дружно.

От і все, що хотів розповісти я про двох друзів — росіянина і українця — про їх щире, чоловічу дружбу.

Колгосп імені Чкалова
Новогеоргіївського району.

В ОНИ подружилися в армії. Обидва відбували дійсну службу. Микола Пирогов, вихованець дитячого будинку, і механізатор з Кіровоградщини Михайло Скоринцев. І невідомо було однополчанам, що здружило хлопців. У

Молодший сержант ЮРІЙ ВЕЛИЧКО

Юрій вийшов з машини і побачив, що права гусениця розсіпалася на декілька частин.

...При світлі ліхтарика молодший сержант наклепав останній палець гусениці. Глянув на годинника. В його розпорядженні залишилося зовсім мало часу, а до частини було не близько. Та Юрій точно в призначений час прибув у свій підрозділ.

— Відмінно ви сьогодні попрацювали, молодший сержанте Величко, — похвалив Юрія командир.

А коли після вечері вся батарея розучувала нову пісню, в задньому ряду, втомлений, але з радісною усмішкою, співав і Юрій Величко.

Це лише один приклад, який нічим не виділяється із буднів солдатського життя.

За свою бездоганну службу, за чуйне ставлення до друзів, наш земляк з Кіровограда Юрій Величко користується справжнім авторитетом серед своїх однополчан.

На знімку: Ю. ВЕЛИЧКО.

Є. ХІЛЬЧУК.

На самостійному шляху

Є В МЕНЕ подружка — Майя Маскіна. Хоч ми з нею і різні роботи виконуємо (Майя — доярка, а я — телятник), проте це не заважає нашій дружбі. І ми завжди одна одній допомагаємо. Не раз уже так бувало: стану випоювати своїх телят (а їх у мене в групі аж сорок) — Майя підійде, візьме відро з молоком і теж починає годувати маляток.

А коли у нас на фермі підводяться підсумки за декаду, вона обов'язково поцікавиться моїми успіхами. І я задоволена, що можу з нею своєю радістю поділитися. Бо хіба не радість це, коли по 600 — 650 грамів у живій вазі щодня прибавляють мої підопічні? З такими показниками і минулий рік закінчила (перевиконала своє зобов'язання), з такими і нинішній рік розпочала.

Тепер мені все здається простим і зрозумілим

одержуєш телят 20-денного віку, випоюєш їх до шести місяців, слідкуєш, щоб у теплі та в чистоті вони утримувалися. А два роки тому я на ці речі зовсім не так дивилася. Бо що там не кажіть, а все-таки не дуже-то легко зразу після десятиріччя на самостійний шлях виходити. Та, спасибі завідуючому нашою, Івану Трохимовичу: докладно розповів, як і що, за моїми першими кроками особливо уважно слідкував.

Отак, поступово, день за днем, і набувала я досвіду, вміння. У кращих людей працювати вчилася. А коли в минулому році мені почесне звання ударника комуністичної праці присвоїли, дала я собі обіцянку кваліфікованим спеціалістом стати. Ось прийде осянь — буду до сільськогосподарського інституту вступати. І сподіваюся, що ще одну радість розділю із своєю подругою Майєю Маскіною.

В. ПАТЮТКО,
телятниця колгоспу імені Фрунзе Хмельницького району.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
11 лютого 1962 р., 2 стор.

ДЕЛЕГАТИ З'ЇЗДУ КОМСОМОЛЬСЬКОГО

ПОЗНАЙОМТЕСЬ, дорогі читачі. Це Григорій Камінський, делегат наступного XIX з'їзду ЛКСМУ.

... Два роки тому Григорій закінчив Гайворонське училище механізації сільськогосподарства. Приїхав в колгосп «Зоря комунізму» Новоархангельського району, де тепер працює трактористом.

Комсомолец Григорій Камінський — чуйний, щирий товариш, завзятий, працьовитий механізатор. Його люблять і поважають друзі по роботі, молодь. Мають тому юнаки та дівчата і обрали хлопця торік заступником секретаря колгоспної комсомольської організації та групкомсоргом бригади (с. Тимофіївка).

Хороший урожай цукрових буряків одержав торік молодий механізатор: по 354 центнери на кожному з 180 гектарів. Та не заспокоюється хлопець на досягнутому. В цьому році вирішив вирощувати зернову кукурудзу. Зараз вивозить добрива, готує техніку. Вже вивезено на ділянку в 98 гектарів понад 1100 тонн перегною. Комсомолец піреть — разом з друзями високий врожай виростить.

На знімку: Григорій КАМІНСЬКИЙ.

Фото В. КОВПАКА.

У РАНКОВІЙ ПІТЬМІ запрошуюче світилися вікна ферми. В приміщенні тихо і тепло. Дівчата розносять корми. Швидше всіх поралася одна з них. Вона відрізнялася від інших стрімкими рухами, якась радість відчувалася в них від роботи, яку виконувала дівчина. Це Надя Захарова.

Поки Надя стала дояркою, працювати довелось на різних роботах. З дитинства вона не могла. Незадовго до цього вона працювала в колгоспі, де виконувала роботу доярки. Але коли вже працювала, то віддавала роботу повністю. Спочатку допомагала матері пасти телят, потім сама доглядала колгоспних корів, телиць. І дивлячись, як працюють подруги, вирішила стати дояркою. Взяття групи нетелів. Пестила їх, ласкавими словами називала. Хороші успіхи були б у дівчини в роботі. Але знову хвороба, лікарня...

Повернулася на ферму

Х о р о ш а Т Р У Д І В Н И Ц Я С Л О В О про комсорга

лише через два місяці. Група її була вже в іншій доярці. Надя виконувала спочатку різні роботи, та мимо ферми проходити не могла. Незабаром дівчина знову дала групу корів. Не вміє Надя працювати абияк, тільки б свій час відробити. Чистить корів, мие їх, готує до отелення, прибирає в стійлах, своєчасно годує, напуває. Відчувається — дівчина любить свою роботу.

Надя взяла високе зобов'язання на цей рік: надіти від кожної корови своєї групи по 3 тисячі кілограмів молока. Зараз всі її корови розтелилися і молода доярка надює

від кожної по 8 — 9 літрів.

Коли брали зобов'язання, подруги говорили Наді:

— Ну, найштяке високе зобов'язання береш? Бери, як і всі, 2400.

— А я хочу домогтися високих надій. Таке в мене прагнення.

Надя готується стати комсомолкою. Юнаки і дівчата колгоспу приймуть в свої ряди ще одну працюючу, завзяту трудівницю.

А. КОВАЛЕНКО,
юноша.

Колгосп імені 40-річчя Жовтня
Петрівського району.

У ОЛИ в тебе є хорошишій друг або товариш, чи то просто знайомий, — завжди хочеться розповісти про нього всім. Щоб кожен знав про цю чесну і товариську, хоробу чи сміливості людини. І не тільки знав, а, можливо, і очився чомусь у неї.

...Я не помилюся, коли скажу, що приїзд Бориса на фабрику не залишився поза увагою кожного робітника чи робітнички. Взагалі, поява нового спеціаліста викликає зрозумілий інтерес, а тут ще приїждий — щойно з інституту, з студентської лави. Звичайно, і розмови різні були. Одні щиро раділи такому поповненню колективу, інші прямо висловлювали своє невдоволення: мовляв, подумай, хлопчисько. І що він взагалі може тягнути в нашій справі?

Та марними виявилися такі передчасні висновки. Борис сам, своєю працею спростував їх. Призначили його майстром зміни — справився з успіхом, очолив цех — і вивів його в передові. І справді, про наш, третій, цех до тих пір рідко можна було почути на фабриці щось хороше. А тепер ми завжди виробничий план виконуємо, та й продукція, яку випускаємо, — високоякісна. І в цьому — знову ж таки його заслуга. Бориса Савенка, не маю заслуги.

Щаюють здібного організатора кадрів робітників, любить його молодь. Тому й обрали комсомольці своїм секретарем.

Ідуть тепер юнаки і дівчата до Бориса з усіма своїми радощами і нездачами. А коли в житті їх друга трапляється щось — переживають всі разом. Нещодавно ми вітали Бориса з радісною подією — він став батьком. І всі ми щиро бажаємо, щоб його син піс здоровим, сильним, чесним.

Н. ЩУР,
робітниця цеху № 3
взуттєвої фабрики.

Наша Тіна

на з характером. Захотіла — зробила. А таким — все під силу.

Присутні все ж знали, що першу іскорку бажання виступати у велозмаганнях запалив він, Володимир Васильович Шабатін.

В 1957 році Тіна прийшла у восьмий клас Бобринської середньої школи № 2. Вірніше, не прийшла, а приїхала на велосипеді. Бо жила в селі, за десять кілометрів від міста. Вчилася добре. Особливо любила уроки фізкультури, легку атлетику.

Якось Володимир Васильович повідомив, що незабаром відбудеться районна спартакіада, і їй доведеться виступати. Трохи хвилювалася. Та довелось зовсім розмаруватися, коли викладач фізвиховання сказав:

— Ти, Тіно, будеш виступати у змаганнях на велосипеді.

— Я? Та що ви? Жодного разу ще не виступала. Навіть не тренувалася добре.

Та вчитель був невблаганим. Диняла на високу, струнку дівчину і ніби бачив у ній майбутню хорошу спортсменку.

Після розмови Тіна подалася додому. Вийшла на шлях, коли попереду побачила автомашину.

— Ану, чи дожену,

промовила до себе вголос.

І як вихор полетіла вперед, залишаючи за собою хмарину куряви. І вже майже наздоганяла, та молодий шофер, вгадавши її бажання, піддав газу...

І так щодня. Додому десять кілометрів на велосипеді, та в школу десять. Крім того, у школі почали тренуватися. Викладач фізичного виховання ще раз пересвідчився, що Тіна зможе виступати на змаганнях.

І ось день цей настав. Дано старт. Зірвалася з місця майже всі разом. А вже через кілька кілометрів попереду Тіна бачила лише двох дівчат.

«Швидше», «швидше»... Ось уже порівнялась з однією спортсменкою: впізнала студентку сільськогосподарського технікуму. Почала її обходити. Нарешті суперниця залишилася позаду. Це піддало їй нових сил. Та вже наближався фініш. Так другою і закінчила свій перший виступ.

А зараз Т. Сакара — студентка факультету фізичного виховання Кіровоградського педінституту. І тут завжди говорять про неї з невідкритою теплотою: «Наша Тіна».

Л. ЛІПА.

ОЛЕКСАНДРІЯ СПОРТИВНА

ВРОЖАЙНИМ був минулий рік для спортсменів Семенівсько-Головківського вуглерозрізу. За один сезон у напружених поєдинках на бігових доріжках, на волейбольних та баскетбольних майданчиках, на футбольних полях шахтарі завоювали десять кубків і чотири вимпели. А нещодавно ентузіастів розрізу порадувала ще одна новина: голова обласної ради ДСТ «Авангард» т. Капустін вручив їм кубок і перехідний прапор товариства. Що ж, все це — закон і міра.

Не гірше Геннадія зарекомендував себе і слюсар відвального мосту Олег Богданов. Не раз можна зустріти його на змаганнях з важкої атлетики, не одна грамота і не один диплом зберігається у робітника за спортивні поєдинки. Та не це головне в його характері, бо найбільша заслуга Олега — передавати майстерність своїм друзям.

Якось зібралися громадські інструктори, провідні спортсмени вуглерозрізу, радяться, як домогтися того, щоб фізкультура і спорт у колективі стали масовими. І прийшли до єдиної думки: настала пора провести свою спартакіаду.

Напередодні відповідальних змагань добре довелось попрацювати громадським інструкторам. Вони підкидували свою спортивну майстерність, і пере-

КОЛИ ми запитали в Олександрійській міській раді Союзу спортивних товариств і організацій про успіхи спортсменів міста, нам відповіли: — Які там досягнення?.. Ми лише перші кроки робимо.

Це було сказано просто, від душі. Так завжди говорять люди, які вічно зайняті турботами, які ніколи не зупиняються на досягнутому. В щоденному коловороті роботи вони бачать все нові і нові неподолані рубежі, а за ними часто і не помічають своїх успіхів. Їх якраз в олександрійців і немало.

Тут є свої чемпіони області: Олег Богданов, Жаннета Таран, Андрій Сорокопуд. Є й хороші колективи фізкультури. А юні олександрійці ось уже другий рік здобувають першість на обласних спартакіадах школярів... В сьогоднішньому номері «Молодого комуняра» розповідаємо про спортивне життя шахтарської Олександрії.

Шахтарі заявляють: ПРОПИШЕМО ПОСТІЙНО!

Після спартакіади на тренування почали заходити все нові і нові любителі спорту. Невеличкий майданчик вже став тісним для бажаючих якнайдалі стрибнути у довжину, спробувати метнути списа, а то й просто стати в коло і попасавати в волейбольного м'яча. Потрібний був стадіон.

Цього разу вже не було сумніву, що молодь не схвалить цю пропозицію, і що юнаки і дівчата не ставитимуть, як колись, запитання:

— А де взяти грошей на споруду?
— Хіба це нам під силу?
— Навіщо цей клопіт?..
Вірилося, що кожен спортсмен вкладає свою частину дорожнього часу у народну будову.

І стадіон побудували. Хороший стадіон, хоч обласні змагання влаштувати на ньому!

Шахтарі Семенівсько-Головківського вуглерозрізу пишуть своїми досягненнями. Але не зазнаються. З потроєною енергією готуються до стартів нового спортивного сезону. І кожен юнак, кожна дівчина роблять все для того, щоб перехідний прапор обласного добровільного товариства «Авангард» перестав бути перехідним, бо завзята шахтарська юнь назавжди пропише його у своєму колективі фізкультури.

Г. УДОВИЧЕНКО.

давали її своїм друзям. Останні в свою чергу теж не були пасивними: навчали елементарної техніки бігу, стрибків, гри у волейбол «неспортивну» молодь. То ж і результат був відрадним: у програму спартакіади ввійшло дев'ять видів спорту, а мірялися своїми силами майже сімсот юнаків і дівчат.

Після спартакіади на тренування почали заходити все нові і нові любителі спорту. Невеличкий майданчик вже став тісним для бажаючих якнайдалі стрибнути у довжину, спробувати метнути списа, а то й просто стати в коло і попасавати в волейбольного м'яча. Потрібний був стадіон.

Цього разу вже не було сумніву, що молодь не схвалить цю пропозицію, і що юнаки і дівчата не ставитимуть, як колись, запитання:

— А де взяти грошей на споруду?
— Хіба це нам під силу?
— Навіщо цей клопіт?..
Вірилося, що кожен спортсмен вкладає свою частину дорожнього часу у народну будову.

І стадіон побудували. Хороший стадіон, хоч обласні змагання влаштувати на ньому!

Шахтарі Семенівсько-Головківського вуглерозрізу пишуть своїми досягненнями. Але не зазнаються. З потроєною енергією готуються до стартів нового спортивного сезону. І кожен юнак, кожна дівчина роблять все для того, щоб перехідний прапор обласного добровільного товариства «Авангард» перестав бути перехідним, бо завзята шахтарська юнь назавжди пропише його у своєму колективі фізкультури.

Г. УДОВИЧЕНКО.

Алла Заруба — учениця дев'ятого класу Олександрійської середньої школи № 15. У вільний від занять час поспішає діачка з своїми подругами до міського Палацу спорту. Ось уже кілька років тренується А. Заруба у Зінаїди Михайлівни Мажари. І вихователька задоволена: Алла вже має перший спортивний розряд. На знімку: Алла ЗАРУБА виконує вправу на різновисоких брусах.

Н а ш КОЛЕКТИВ фізкультури

БАЙДАКІВСЬКА брикетна фабрика — підприємство молоде. Ще молодий тут колектив фізкультури. Довгий час на фабриці не помічалося ніяких ознак спортивного життя, хоч основна маса робітників складалася з молоді. Пояснювалося це і віддаленістю фабрики від Олександрії і самозаспокоєнням деяких робітників-спортсменів. Отож і напрошувався думка: чи не організувати в тут хороший громадський актив.

Цим зацікавився комсомольський комітет. Питання фізкультури і спорту зразу ж вніс на збори. І ось тут, на комсомольських зборах, секретар партійного бюро фабрики В. Стрельцов запропонував обрати організаційне бюро, яке б займалося роз'яснювальною роботою серед молоді, записувати прихильників спорту до секції. Після вирішення провести змагання з шахів, шашок і кульової стрільби. Вивісили оголошення. А через декілька днів на вогневіх рубежах і за клітчастими полями мірялися силами біля шестидесяти спортсменів. Змагання зацікавили робіт-

ників. Створилися нові секції. Їх очолили громадські інструктори. Це були перші кроки нашої організаторської роботи. Зараз ось уже другий рік підрад ми проводимо спартакіади колективної фізкультури. Їх очолює організаційний комітет. Тепер у нашому колективі працює 12 спортивних секцій. При такому охопленні видами спорту, звичайно, не міг би справитися з роботою жоден тренер. Тому ми і взяли курс на масову підготовку громадських кадрів.

Кращі громадські інструктори А. Цвях, В. Константійов, А. Сорокопуд, Н. Малишев, С. Чорна та інші в процесі тренувань готують собі надійних помічників. Допомагають нам і працівники міської Ради ДСТ «Авангард» А. Бабенко, В. Живан, Ж. Таран. Добре організована робота фізкультурного колективу дозволяє збірним командам виступати на міських та обласних змаганнях і завоювати поодинокі місця. А. СКРИБЦОВ, голова колективу фізкультури Байдаківської брикетної фабрики.

З творів, надісланих на конкурс

НАРИС
Микола СІВАК

У НИХ залишилась одна граната. Єдина! А треба було зупинити ворога. І треба було не здатися йому в полон живцем.

ТА РОЗПОВІМО зараз не про той вибух, що протяжним відлунням прокотився серед стрімких круч над гомітким Бугом. Спочатку кілька слів про прудкого хлопця з чорними, аж синюватими очима — про Ваню Курченка. Одного дня вчитель Бугівської початкової школи помітив на східках хлопчика. — Чий будеш? — запитав його лагідно. — Курченків я. Ванею звать, — відповів хлопчик. — А чому сидиш тут? — До школи прийшов. Вчитись хочу. — А скільки ж тобі років? — Шість. — Нічого не поробиш, козаче. Малувато. В цей час до школи прибігла жінка. — Я так і знала, що знайду його тут. — сплеснула вона руками. — Тільки й чуємо з чоловіком: «Попліть і попліть до школи». — Хороші прагнення у вашого сина, — сказав учитель. — Це не син. — чомусь звітилась жінка. — Ваня — круглий сирота. А могому чоловікові рідним братом доводиться. І все ж хлопчик продовжував ходити до школи разом з учнями. Директор дозволив йому навіть посидіти у класі на кількох уроках. Помітили, що хлоп'я досить кмітливий і беруче до навчання. Згодом Ваню прийняли до школи.

СЕЛО Бугове примостилося над самою річкою, на крутих скелях. Зі схилів їх збігають червюкою кленя, а нижче, на березі, розчінують вітри піщні коси розлогим вербам. Сюди часто приходять молодь села поспівати пісень, покружляти в танку. Бо ж славиться Бугове не лише працювитами людьми, а й вправними музикантами-бандуристами. Отут, серед щедрого приллілля, і народився, виріс Іван Курченко. У травні 1941 року він закінчив семирічку. А після цього заявив вдома: — Спасибі вам велике, Василю і Маріє, за те, що вивчили мене, за допомогу, за все спасибі. А тепер вирішив я поїхати у Донбас, вивчитись там на слюсаря. Ось у газеті об'яву прочитав. Не затримували хлопця вдома. Давно помітили у нього хист до вслякого майстрування та й знали його рішучість. Тільки ж коли прощалися, Марія важко зітхнула, відвела погляд зволожен очей убік. Василь теж наче й сло-

ва забув — мовчав. — Та що це ви! — не витерпів Іван. — Не на війну ж проводжаєте... А вона, та проклята війна, не забарилася... Посунули через Бугове ворожі танки. З жорстокими боями відходили радянські війська. Захищали мужньо Вітчизну і бугічани, і Василь. Та ворог просувався все далі на схід. **3.** **О**ДНІЄЇ ночі прокинулася Марія від того, що хтось обережно ступав у вікно. Відчинила двері і зойкнула: стояв перед нею зблідлий Іван. Хутенько провела його у світлицю. Розповів, як фашисти окупували Донбас, як пробрався у Бугове. Наприкінці попросив дізнатися, хто у селі тримає зв'язок з партизанами. Невдовзі після цього провела Івана у штаб загону народних месників «Буревісник». Командир одразу запитав про документи. Іван обережно розповів підкладку приношеної фуфайки. — Ось! — подав командирові комсомольський квиток. — Що ж, ставай до наших лав, — сказав командир. — Поки що приглядайся до нашого «ремесла», призвичаюйся. Але запам'ятай, комсомолец Іван Курченко, що партизан не має права зрадити Вітчизну, товаришів по зброї, не має права живцем здатися в полон. Такий закон воєнного часу. Перше завдання Іван виконав блискуче — у районі Савранського лісу він розвідав розташування ворожих частин. Партизани напали на них знемацька і розгромили вщент. Після бойового хрещення Іван ходив у розвідку вже з побратимом Юрієм — росіянином, прізвиська якого встановити не вдалось. Удвох вони виконували найскладніші завдання, вміло обходячи часом смертельну небезпеку. **4.** **Н**ЕДОВГО довелось загарбникам ходити по нашій землі. У березні 1944 року фронт вже наблизився до Гайворона. Фашисти швидко відкочувались під нищівними ударами Радян-

ської Армії. Тому партизани використовували найменшу можливість, щоб якомога більше знищити ворожих солдат і офіцерів, їх бойову техніку. Гітлерівці відступали у напрямку Бандурового. Шлях пролягав якраз через річку. Для дій народних месників це саме зручне місце. Отож фашистам в котрий раз довелось спробувати їх силу поблизу села Соломії. Бій тривав уже годин з п'ять. Хоробро билась партизани, та ворог переважав кількістю у багато разів. І танув загін, повільно танув. І ось залишились живими лише двоє — Іван Курченко і його побратим Юрій. А навстріч брудною зеленою хмарою сунула ціла рота фашистів. Рота — проти двох. Партизани ведуть вогонь з скелі, де влаштували засідку. Навколо хижо дзиччать кулі. Але хлопці стріляють спокійно, влучно. Падають вороги. Раптом Іван відчув, як йому наче обпекло ногу. «Поранений», здогадався. Та перев'язати ніколи, бо фашисти густо оточують скелю. А як же хороше навкруги! Он видно здоровезне колесо млина на річці. Воно крутиться поволеньки, тче сріблястий водяний потік. Під самі білогриві хмари стрілою шугає коршак. Невже все оце в останній раз? Розбуркався думки в голові, шалено розвихрилася. А серце вистукує: «Запам'ятай, комсомолец Іван Курченко, що партизан не має права зрадити Вітчизну, не має права живцем здатися в полон». Щільно обходило скелю вороже кільце. А патрони уже всі вистріляні... Коли вороги наблизилися до засідки, пролунав оглушливий вибух. То підірвали себе на гранаті юні партизани. Згодом радянські війська визволили Бугове, Соломію, Казавчик та інші навколишні села. Тільки після цього селяни змогли поховати тіла партизанів. Іван і Юрій лежали поруч, як побратими. **У** НИХ залишилась одна граната. Єдина! А треба було зупинити ворога. І треба було не здатися йому в полон живцем. Вони не адалися. Про це співають нині місцеві бандуристи, колгоспники. Їх пісня славить і чисте синє небо, і наше чудове життя, за яке хоробро поглигли українці Іван Курченко і росіянин Юрій.

БУДЬМО ЗНАЙОМІ—

Федько Кропива

Моє шануваннячко вам, ровесники і ровесниці!

Будьмо знайомі, дорогі друзі! Я, Федько Кропива, віднині не просто собі Ф. Кропива, а спеціальний легкий кавалерист нашої рідної газети «Молодий комуняр». Я народився...

Е-е, бачу, он дехто з вас мов би килиці скуштував. Догадуюсь, хочуть допрікнути мені, що я зайняв місце відомого їм «Під мітлу». Вітаю, вітаю порив вашої душі — уболівати за долю свого товариша.

Спішу відповісти: мій попередник звільнився за власним бажанням. Надто вже жорстокий та крутий характер мав. Бувало, ледь спиткнеться людина, їй би підсобити встати, і піде вона собі рівненько-рівненько аж до нашої спільної мети, а її зразу ж «Під мітлу».

В наш час так не можна, не годиться. Треба завше пам'ятати, що людина людині — друг, товариш і брат!

Отже, будьмо знайомі. Я, Федько Кропива, народився під радянською зорею, про що мій покійний дідусь Остап Вишня сказав: під щасливою планідою ти того... Значить, будеш ти той... Чудесні в нас люди, в чудесний час ростуть і ще до чудеснішого ідуть. Але, як кажуть в народі, в сім'ї не без виродка.

Плутаються ще у нас під ногами рвачі і бракороби, п'яниги і хулігани, бюрократи і симулянти і т. д. і т. п. Так ти їх той... Своєю жаливою по руках їх, по ногах добренько! Хай не заважають нашому поступові вперед.

Воно б і те сказати: з давніх-давен у народній і офіційній медичній фармакопії кропива застосовується як ефективний лікувальний засіб. А наш радянський організм повинен бути виштовкано здоровим.

Напутнє побажання дідуся Остапа Вишні я й беру для посвякденного керівництва. Буду й жалити, й лікувати.

Отож, дорогі друзі, давайте спільно лікуватимемо тих, у кого є болячки. Признаюся: самому мені не впоратися, недарма ж кажуть, що гуртом і батька легко бити.

Значить, домовилися: будем гуртом за вухо та на сонечко лицемірів і бюрократів витягати, спекулантів і дармоїдів кропивою шмагати, безгосподарників і нехлюїв сатирою бичувати.

А зброя моя — сатира. Пригадуєте, Микита Сергійович Хрушов говорив: «Сатира, товариші, своє діло робить. І тому тих, хто трудиться без напруження, корисно буває трошечки висміяти, жалити. Це освіжатиме шкіру, прощатиме пори, щоб шкіра дихала».

Віднині чекаю ваших листів, друзі. Пишіть, пишіть і ще раз пишіть мені. Адреса моя відома вам: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комуняр» (особисто).

ЯКИМ БУДЕ ФУТБОЛ у 1962 році

Нещодавно відбулося засідання президії федерації футболу УРСР, на якому були затверджені порядок проведення першості УРСР з футболу, участь команд майстрів класу «Б» України в розіграші кубка СРСР. Також було затверджено план спортивних заходів на сезон 1962 року.

Досвід розіграшу першості УРСР 1960 і 1961 років показав, що змагання команд в кількості 17-19 в зоні негативно впливають на навчально-тренувальний процес. Цикл тренувань не втримується внаслідок далеких роз'їздів. Через те, що календар насичений частинами іграми, їх доводиться призначати і проводити в буденні дні, що незручно як для гравців, так і для глядачів.

В багатьох командах майстрів немає футбольної школи, не створені дитячі і юнацькі команди. Зміна майстрам поете повільно.

В цьому році ці недоліки будуть усунені. Команди розподілені на три зони, в кожній по 13 команд. На підставі минулорічних результатів в нинішньому сезоні зони розподілені по результатах минулого року на спортивній основі, згідно з зайнятими місцями (принцип змінки). Для того, щоб дві кращі команди: «Арсенал» і «СКА» не грали в одній зоні, щоб дати можливість спільним глядачам подивитися більшу кількість команд України, замість стародавнього «Спартака» в другій зоні буде грати «СКА» (Київ).

В нинішньому сезоні вперше в класі «Б» гратиме команда «Металург» (Нікополь), яка введена за високі спортивно-технічні показники в сезоні 1961 року.

Додатково введені дві команди: «Дніпровець» (Дніпропетровськ) і «Шахтар» (Олександрія).

Зони будуть мати такий вигляд:

1 ЗОНА

- «Чорноморець» (Одеса)
- «Авангард» (Жовті Води)
- «СКА» (Львів)
- «Полісся» (Житомир)
- «Суднобудівник» (Миколаїв)
- «Колгоспник» (Полтава)
- «Верховина» (Ужгород)
- «Спартак» (Станіслав)
- «Локомотив» (Донецьк)
- «Арсенал» (Київ)

- «Шахтар» (Кадіївка)
- «Торпедо» (Харків)
- «Трубіник» (Нікополь)

2 ЗОНА

- «СКА» (Одеса)
- «Зірка» (Кіровоград)
- «Металург» (Запоріжжя)
- «Шахтар» (Горлівка)
- «Хімік» (Північнодонецьк)
- «Авангард» (Чернівці)
- «Колгоспник» (Ровно)
- «СКА» (Київ)
- «Маяк» (Херсон)
- «Гірик» (Кривий Ріг)
- «Колгоспник» (Черкаси)
- «Машинобудівник» (Луцьк)
- «Дніпровець» (Дніпропетровськ)

3 ЗОНА

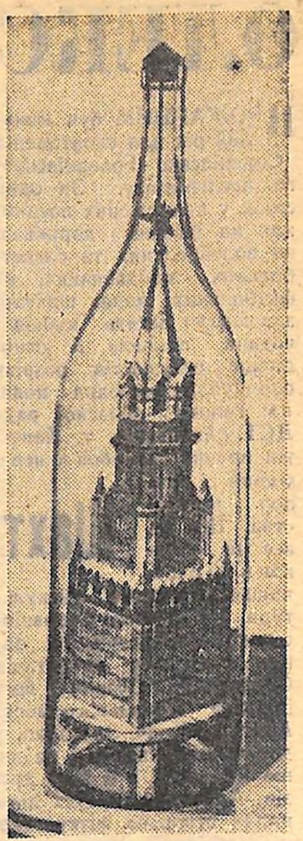
- «Локомотив» (Вінниця)
- «Трудові резерви» (Луганськ)
- «Авангард» (Сімферополь)
- «Десна» (Чернігів)
- «СКФ» (Севастополь)
- «Динамо» (Хмельницький)
- «Авангард» (Суми)
- «Ловсталь» (Жданов)
- «Дніпро» (Дніпропетровськ)
- «Авангард» (Тернопіль)
- «Авангард» (Краматорськ)
- «Нафтовик» (Дрогобич)
- «Шахтар» (Олександрія)

Цікаво побудований календар. В заключній стадії змагань дещо перейняті принципи розіграшу щодо класу «А». За звання чемпіона УРСР будуть боротися шість команд, які займуть в зонах перше і друге місце. Вони гратимуть між собою в два круги, п'ять ігор вдома і п'ять — на виїзді.

Останні команди в порядку зайнятих місць в своїх зонах будуть розподілені на три підгрупи по 11 команд. Ступінь, так звані «втішливі», ігри будуть проведені в один круг.

Як відомо з положення першості СРСР, команда без чемпіонської першості повинна увійти в клас «А» на місце тієї української команди, у якій показники першості СРСР по класу «А» будуть гіршими з усіх українських команд. В цьому році це положення було порушено щодо одеської команди «Чорноморець».

Беручи до уваги багаторічні високі показники одеських команд і заслуги одеських футболістів в розвитку вітчизняного футболу, федерація футболу УРСР висловила за те, що в 1962 році «Чорноморець» на нейтральному полі зіграє дві перехідні гри з майбутнім чемпіоном УРСР. Переможець цих ігор матиме право грати в 1963 році в класі «А».

ЧУДОВИЙ УМІЛЕЦЬ

ЧУДОВЕ мистецтво, золоті руки майстра... Перед нами звичайна скляна пляшка. Та що це? Від пробки через шийку пляшки в середину посудини опускається нитка; на ній звисла бадяга з дубових клепок, скріплених трьома залізними обручами. Звичайно, розмірами вона набагато менша натуральної. Але все ж її діаметр в 4-5 разів більше отвору шийки пляшки.

Як же потрапила вона в пляшку? На столі стоїть велика скляна посудина, в якій є лише один дванадцятиміліметровий отвір. Всередині цієї посудини, майже на весь її внутрішній об'єм, стоїть кремльська вежа.

Все це зробили золоті руки майстра Семена Івановича Максименка за допомогою ножиць, пінцета, мікрометричного і шпильки пристосувань.

Семен Іванович — колишній фрезерувальник паровозного депозитної станції Знам'янка. Нині він пенсіонер, як і раніше захоплюється своєю чудовою роботою.

Вироби Семена Івановича побували на виставці в місті Кіровограді. Зовсім недавно С. І. Максименко закінчив виготовлення діючої моделі парового двигуна, який вміщений в невеликій скляній посудині.

Машина діє при допомозі невеликої пружини і спеціальної важеля, змонтованого в кришці посудини. Якщо смикнути за нитку, паровий двигун починає діяти.

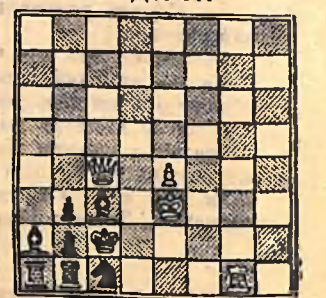
В. ПРАВЕЦЬКИЙ.

помічник машиніста паровоза, наш позаштатний кореспондент.

На знімку: Кремльська вежа, змонтована С. І. Максименком у пляшку.

ЗАДАЧА

Білі починають і дають мат за два ходи.

ШАНОВНІ ЛЮБИТЕЛІ ШАХІВ!

Хто вірно розв'яже задачу — просимо надіслати рішення до редакції. Прізвища шахістів, які першими доведуть гру до кінця, будуть опубліковані на сторінках «Молодого комуняра».

Редактор П. МАРЧЕНКО.

„Не кажи гоп...“

ХАВ я у ваш колгосп імені газети «Правда» з чудовим настроєм. Я, хлопця недавно демобілізований з армії, звик мислити по-солдатському. Отож їду і уявляю секретаря комітету комсомольської організації, як командира, а членів комітету, як членів бойового штабу перед великим наступом. Дуже мені хотілося побачити ваших комсомольських штабів саме під час готування походів за кукурудзою. Хотілося «настрочити», ну хоч би зорисовочку, таку, знаєте, лірично-ніжну, з пафосом...

Але аероном артілі К. Шепета вибив з мене отой лірично-ніжний дух.

О, з вивезенням добрих, — похвалився він, — у нас добрі справи! Ось тільки за січень місяць 2.050

Лист бандурівським комсомольцям Тайворонського району

тонн вивезли. Та в минулому році 6.131 тонну...

— Значить, возите.

— Угу!

— Але ж площі кукурудзні ще не визначені?

— Гм... А воно той... кукурудза ж у полі ростиме...

Ось так возять у вас перегній. У поле — і все. А під які культури він попаде — грець його знає.

Мене, природно, цікавить, як ви, юнаки й дівчата, дружите з «королевою полів».

Посвятила мене в ці «таємниці» одна з штабівців — член комсомольсько-

го комітету Катерина Шуть.

— 16 грудня у нас комсомольські збори були. Про кукурудзу говорили, про недільники...

Вирішили виростити на кожному гектарі по... по... здається, по 60 центнерів.

— На якій площі? Хто вирощуватиме?

— Ще не визначили площі. А взагалі кожен комсомолец по півгектара кукурудзи повинен виростити.

Ото розмах, аж по півгектара! І як? — Пропра-дівським способом — сапоком цок-цок. А що ж інші залишається робити, коли про комсомольсько-молодіжні ланки та агрегати забули, гіталовський досвід вирощування кукурудзи без затрат ручної праці не вичають.

— Це плануємо, — каже К. Шепета.

— А ланки в нас є, — додає К. Шуть. — Очолоють їх Франя Курінець, Марія Лисенко, Марія Постонюк.

Правда, вони не комсомольці... Але ж у їхніх ланках є й дівчата... А недільники не вивезенню добрих ще не проводили... Але ми це зробимо. По 60 центнерів виростимо!

Що ж, непогано бути оптимістом! Та я хочу нагадати вам, бандурівські комсомольці, відоме українське прислів'я: «Не кажи гоп, поки не перекочиш». А скакати вам жвавенько треба, бо ей-ей, як ви відстали. Все ж он весна-красна ступає в двері. Схаченіть! Вона любить добрі діла, а не порожні слова.

Ваш Федько КРОПИВА.

ОТО ЯКБИ В ЗНАМ'ЯНЦІ...

УРЕДАКЦІЇ мене несподівано повідомили: Ідеш сьогодні, Федьку, у відрядження. Побуваєш у знам'янських залізничників, поцікавишся, як працюють рухомих та й поведи про них теплим словом читачам. Описай гарненько приглядись, чи була хто в Знам'янці не став на слізську дорогу, не спиткувся...

Опівдні я вже був серед залізничників. А надвечір забрав поглянути на чудовий широкоекранний кінотеатр «Україна». Заходжу на подвір'я. Коли бачу: п'яний, мов чіп, ледве ноги волочить, якийсь парубічок. І прямо — в фойє. І прямо — з пісню:

Скільки хочу я нап'юся, бо нікого не боюся...

Запитую у мого нового знайомого:

— Хто це такий?

— Звісно, тобі ще він не відомий. А в Знам'янці декому

в печінках сидить. Оцея «п'яний чіп» іменується Станіславом Ждановим. Давно з армії повернувся, а досі за холодної води не береться. Кулаки в хід пускає та горілку за мамині гроші дудить. Нічого, завтра він ішою заспіває...

Вранці я повертався до обласного центру. Чекаю транспорт на автобусній зупинці. Чую, хтось збоку писклявим голосом заводить:

Скільки хочу — наметуся, Пяти більше я боюся...

Сподівання мого знайомого виправдалися. З великою мітлою Станіслав Жданов чепурив широку вулицю міста.

Подивився я на цього парубічка та й подумав: ото якби в Знам'янському міському комсомолу гарненько бралися за таких лоботрясів, як Станіслав Жданов, то в місті залізничників мені, Федьку Кропиви, нічого було б і робити.

ПИШИТЬ!

Адреса редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодий комуняр» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідальний секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00049

ЗАХОДЬТЕ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.